

[Iver Poulsen.]

var brug, altså balance, medens julitællingen i 1963 viste, at der da kun var halvt så mange overtagere, som der var brug, hvilket vil sige, at ødegårdsproblemet står lige for døren. Man skulle synes, at denne udvikling kunne vække en ansvarsbevidst regering til handling, men katastrofen skal åbenbart ramme os og ramme os hårdt, før en radikal-socialistisk regering går til handling.

Så meget har regeringen da ifølge den højtærede statsministers udtalelser forstået af folkeafstemningen, at et flertal i vælgerbefolkningen ikke ønsker mere statsregereri eller mere socialistisk puslespil med den private ejendomsret; men regeringen har åbenbart ikke forstået, at folkeafstemningens fordømmelse af regeringens ønsker om mere statsdirigeringen også gælder for andre områder end netop på jordspørgsmålets område. Efter at regeringen nemlig havde besluttet sig til ganske roligt at stikke vælgerens mistillidsvotum i lommen og udskyde valget længst muligt, efterfulgtes choket af en sand galgenhumor. Regeringen udfoldede en aktivitet, hvis hensigt tydeligt var at lægge røgslør over vælgerdommen i det håb, at glemslen ville sænke sig over den. Særlig tydeligt viste det sig ved, at regeringen blev besat af en alvorlig pensionsmani, som havde til hensigt at tegne billedet af en velgørende regering, der ville give så mange som muligt så meget som muligt, men efter det samme princip som i jordlovene, nemlig at staten skal dirigere velgørenheden efter princippet: alle skal hjælpe alle over statskassen, men ingen hverken skal eller må hjælpe sig selv.

Først gennemførtes den klassebestemte Arbejdsmarkedets Tillægspension, som ikke blot rejser nye økonomiske skillelinjer i befolkningen, men også yderligere forkluder vort pensionssystem og betyder en ny hindring for en hårdt tiltrængt helhedsløsning af pensionsspørgsmålet. Arbejdsmarkedets Tillægspension er en tvangspension,

imod hvilken der har rejst sig en sand proteststorm i befolkningen, ikke blot fra de kredse, som skal være med til at betale denne pension gennem højere varepriser uden selv at få nogen pension, men også fra de tvangsindlagte unge og yngre vordende ATP-pensionister, som i visse tilfælde kunne opnå mere end det dobbelte pensionsbeløb, hvis de indbetalte den samme præmie til en privat pensionsforsikring.

Denne reaktion er både forståelig og glædelig, for den er nemlig udtryk for en indre trang: friheden for det enkelte menneske til selv at bestemme, hvorvidt og da hvordan det vil sikre sig økonomisk i alderdommen ud over den grundsikring, som den almindelige folkepension giver. Man skulle egentlig tro, at en sådan frihed hørte til de almindelige demokratiske menneskeretigheder.

Arbejdsmarkedets Tillægspensions administration ligger allerede i vildt kaos. Mange vordende ATP-pensionister og endnu flere arbejdsgivere, navnlig blandt de mindre, der ikke har kontoruddannet personale, kan ikke finde ud af eller overkomme deres del af administrationen, men det ser desværre ud til, at ATP-ledelsen åbenbart heller ikke kan. I hvert fald ser det for mig ud til, at denne ledelse tager stort på tingene, eftersom en lønmodtager kan komme til at betale både dobbelt og tredobbelt pensionsbidrag uden at opnå større pension af den grund.

Her vil jeg gerne spørge den højtærede arbejdsminister, om ministeren virkelig ikke finder, at en sådan forskelsbehandling — ja, man kan godt sige et sådant præmierov — er helt urimelig og helt uanstændig.

Jeg er helt enig med den højtærede økonomiminister, når han i en kronik i Politiken den 28. april i år skriver, at befolkningen burde have tid til at overveje, om den enkelte ikke er bedre tjent med selv at bestemme, om og da hvordan han ønsker at skaffe sig en yderligere økonomisk sikring i alderdommen ud over den grundsikring, som den almindelige pension giver, i stedet